

Η αντιφασιστική νίκη της ΕΣΣΔ το 1945 – παρακαταθήκη για τις επόμενες νίκες. Του Δ. Πατέλη

77 χρόνια από την αντιφασιστική νίκη. Εισαγωγικό σημείωμα στην αναδημοσίευση.

Σήμερα, 77 χρόνια μετά την αντιφασιστική νίκη των λαών με καθοριστική την συμβολή της ΕΣΣΔ, μαίνεται ο Γ' Παγκόσμιος πόλεμος.

Τι πόλεμος είναι αυτός;

Φυσικά και δεν είναι μια επανάληψη του Α' ή του Β' Παγκοσμίων πολέμων. Κάθε αντίθετη άποψη που δομείται στη βάση αναγωγής του σήμερα σε κάποια φάση του παρελθόντος, και σε κατ' αναλογία ιστορικές αναφορές, συνιστά ομολογία θεωρητικής άγνοιας, συνδυασμένης με έρποντα εμπειρισμό και δογματισμό. Μαρτυρά θεμελιώδη ανικανότητα νηφάλιας επιστημονικής περιγραφής, εξήγησης και πρόβλεψης της έκβασης μοναδικών και ανεπανάληπτων γεγονότων, μιας ριζικά πρωτόγνωρης εποχής και συγκυρίας. Μαρτυρά απουσία στοιχειώδους διαλεκτικής παιδείας, που οδηγεί σε αδυναμία διάγνωσης του μη αναστρέψιμου του ιστορικού γίνεσθαι, της αύξουσας περιπλοκότητας και αντιφατικότητας της ιστορικής νομοτέλειας, [της Λογικής της Ιστορίας](#).

Είναι ένας πόλεμος, επεισόδιο του οποίου είναι η σημερινή σύρραξη με την ναζιστική Ουκρανία, δηλαδή με την Αμερικανο-NΑΤΟική πολεμική μηχανή.

Ένας πόλεμος, τον οποίο η προπαγανδιστική μηχανή του Ευρωατλαντισμού προβάλλει ως δήθεν «απαράδεκτη εισβολή» με όρους αστικών στερεοτύπων διεθνούς δικαίου του ισχυρού, ώστε να συγκαλύψει την ουσία, το ταξικό του περιεχόμενο, τα διακυβεύματά του.

Ένας πόλεμος στον οποίο σύρθηκε πλέον και η νεοπαγής αστική τάξη της Ρωσίας ως ασθενής και ευάλωτος κρίκος, για λόγους υπαρξιακής αγωνίας, όταν - ενδεχομένως με μοιραία καθυστέρηση- αντελήφθη (;) ότι της επιφυλάσσεται η ίδια μοίρα με αυτή των Σαντάμ Χουσεΐν, Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς και Μουαμάρ Καντάφι.

Είναι ο ίδιος πόλεμος, επεισόδιο του οποίου ήταν και η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, όπως πολύ σωστά τότε κατανοούσαν οι απανταχού κομμουνιστικές και οι αντιιμπεριαλιστικές δυνάμεις και αγωνίζονταν, διαβλέποντας σαφώς ότι επόμενος στόχος ήταν έκτοτε η διάλυση πλέον της Ρωσίας και κάθε κεντρομόλου βάσης/τάσης επανολοκλήρωσης του μετασοβιετικού χώρου.

Είναι ο ίδιος πόλεμος που ο Ευρωατλαντικός άξονας δρομολόγησε και εξαπέλυσε παράλληλα με τις αντεπαναστάσεις σε ΕΣΣΔ και ευρωπαϊκές χώρες του πρωίμου σοσιαλισμού, προς άμεση διάλυση/κατακερματισμό του μετασοβιετικού & μετασοσιαλιστικού χώρου στην Ευρώπη, προς καθυπόταξη/αποικιοποίηση κάθε ανθιστάμενης χώρας/κινήματος στον πλανήτη. Ένας πόλεμος τον οποίο εντείνει σήμερα ο άξονας με όρους υπαρξιακής αγωνίας και καταφανούς απώλειας της

κυριαρχίας του, ιδιαίτερα λόγω της αλματώδους προόδου της Λ.Δ. Κίνας και των άλλων σοσιαλιστικών χωρών, σειράς χωρών αντιαποικιοκρατικού & αντιιμπεριαλιστικού προσανατολισμού.

Φυσικά ο Γ' Παγκόσμιος πόλεμος δεν είναι μια επανέκδοση του Β', και η νυν Ρωσία της κεφαλαιοκρατικής παλινόρθωσης δεν είναι η ΕΣΣΔ. Ωστόσο, η Ρωσία σήμερα λειτουργεί εκ των πραγμάτων ως ο κοινωνικοοικονομικά ασθενής κρίκος (αν και πανίσχυρη σε στρατηγικό οπλοστάσιο ως κληροδότρια της ΕΣΣΔ) του άλλου πόλου, ως αναγκαία αμυντική ασπίδα της Λ.Δ. Κίνας και των υπολοίπων συνιστωσών που προαναφέραμε. Το εάν και κατά πόσο θα μπορέσει να σταθεί στα πόδια της σε αυτή την τιτάνια αναμέτρηση που την έσυραν απαιτεί χωριστή πραγμάτευση.

Ωστόσο, αδιαμφισβήτητη σημασία -με όρους τακτικής της αναμέτρησης- για την έκβαση του Γ' Π.Π., για την επιβίωση της ανθρωπότητας και για την ίδια την προοπτική του επαναστατικού κινήματος, έχουν 2 παράμετροι του ρόλου της Ρωσίας έχουν: 1. η συντριβή του 1ου ναζιστικού κρατικού μορφώματος της χούντας του Κιέβου και 2. οι μέγιστες δυνατές φθορές και καταστροφές δυνάμεων του άξονα ΗΠΑ-NATO-ΕΕ στην Ουκρανία και παντού.

Συνιστά μείζον σφάλμα η αγνόηση αυτών των τακτικών παραμέτρων σήμερα. Επιπλέον, συνιστά ποταπή αθλιότητα στα όρια της προβοκάτσιας η προσπάθεια αήθους συκοφαντικής δυσφήμισης της όποιας αναφοράς σε αυτούς τους όρους τακτικής της αναμέτρησης με δήθεν «ταύτιση με το καθεστώς Πούτιν»...

Είναι άκρως βολικές και χρήσιμες για τον επιτιθέμενο Ευρωατλαντισμό οι «ίσες αποστάσεις», οι αναφορές που θέτουν στο κάδρο της βάρβαρης επίθεσης ΗΠΑ-NATO-ΕΕ και τον πόλο της αντίστασης, αμαυρώνοντάς τον ως συλλήβδην εξ ίσου «ιμπεριαλιστικό και επιθετικό/ληστροικό».

Εκείνο που προέχει για την προπαγανδιστική μηχανή του επιτιθέμενου άξονα

είναι «η καταδίκη της ρωσικής επιθετικότητας στην Ουκρανία» σήμερα, της «κινεζικής επιθετικότητας στην Ταιβάν και στον Ινδο-Ειρηνικό» αύριο, και κάθε «επιθετικότητας» (της Λ.Δ. Κορέας, της Λ.Δ. Βιετνάμ, του Λάος, της Κούβας, της Νικαράγουα, της Βενεζουέλας, της Βολιβίας, του Ιράν, της Υεμένης, των Ινδιών, των Νήσων του Σολομώντος κ.ο.κ.)...

Επομένως, άπαξ και έχει τοποθετηθεί κάποια ιδεολογικοπολιτική οντότητα κατ' αρχήν «κατά της ρωσικής επιθετικότητας στην Ουκρανία», έχει προσφέρει στον εχθρό ανεκτίμητη εκδούλευση: έχει συμβάλλει ήδη αποφασιστικά στην ευρωατλαντική ιμπεριαλιστική συναίνεση, στη συστράτευση των μαζών κατά του άμεσου νυν «εχθρού».

Το όποιο φραστικό περιτύλιγμα αυτής της συναίνεσης είναι δευτερεύον. Μάλιστα, στο πλαίσιο της ευρωατλαντικής συναίνεσης/χειραγώγησης, με όρους μαζικής ψυχολογικής χειραγώγησης, είναι ευπρόσδεκτος και αναγκαίος ο αγοραίος «αντιιμπεριαλισμός».

Η ρητορική των «ίσων αποστάσεων» λειτουργεί ως «ζώνη της εγγύτερης ανάπτυξης» (Βιγκότσκι), ως ενδιάμεσος αναγκαίος σταθμός στην πορεία της αποδόμησης των βαθύτατων αντιιμπεριαλιστικών – κομμουνιστικών παραδόσεων & αναφορών μερίδας του πληθυσμού, προς επίτευξη της σταδιακής μετάβασης στον ακραιφνή Ευρωατλαντισμό.

Εκ των ων ουκ άνευ όρος αυτής της χειραγώγησης, αυτού του εκφυλισμού, είναι η συστηματική επιβολή και υποβολή σε αυτό το «ιδιότυπο κοινό» της ρητορική των επιστημονικά έωλων δογμάτων/ιδεολογημάτων των «ίσων αποστάσεων» με όρους κομματικής πειθαρχίας και γραφειοκρατικού αυταρχισμού (ως επιταγής «δημοκρατικού συγκεντρωτισμού»), με αναγωγή των εν λόγω δογμάτων/ιδεολογημάτων σε αυταπόδεικτα ταμπού/άρθρα πίστεως, υπεράνω κάθε επιστημονικής – ορθολογικής αμφισβήτησης, συζήτησης και έρευνας!

Πρόκειται για ένα πρωτόγνωρο εγχείρημα συντεταγμένης μαζικής χειραγώγησης, μεταστροφής και ιδεολογικής μετάλλαξης, τυχόν επιτυχία του οποίου θα ευνοούσε ανεπανόρθωτα την ύπαρξη επαναστατικών δυνάμεων σε κλίμακα δεινότερη των εγχειρημάτων της σοσιαλδημοκρατίας και του ευρωκομμουνισμού.

Μόνο η αυθεντική επιστημονική έρευνα, η Επαναστατική θεωρία και Μεθοδολογία μπορεί να δια φωτίσει τον λαό για τον χαρακτήρα της εποχής, της συγκυρίας και του πολέμου.

Μόνον ο επιστημονικός προσδιορισμός των θετικών καθηκόντων των επικείμενων νικηφόρων σοσιαλιστικών επαναστάσεων μπορεί να εξοπλίσει το επαναστατικό κίνημα που θα ανακύψει νομοτελώς και από αυτόν τον πόλεμο.

Σε αυτή τη βάση το κίνημα θα ξεπεράσει κάθε αντιεπιστημονισμό/ανορθολογισμό, συμπεριλαμβανομένου και αυτού που αυτοπροβάλλεται ως «αποκλειστικότητα ταξικής-κομμουνιστικής ορθοδοξίας»...

Η οριοθετική γραμμή του αυθεντικού αντιιμπεριαλισμού των ημερών μας τίθεται από την μαχητική διεκδίκηση:

ΑΜΕΣΗΣ ΕΞΟΔΟΥ ΑΠΟ ΝΑΤΟ-ΕΕ

ΑΠΟΤΡΟΠΗΣ ΚΑΘΕ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΣΤΟΥΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΙΣΜΟΥΣ & ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗΣ ΚΑΘΕ ΧΡΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ ΤΗΣ ΓΙΑ ΑΥΤΟΥΣ

ΞΗΛΩΜΑΤΟΣ-ΕΚΔΙΩΞΗΣ ΤΩΝ ΑμερικανοΝΑΤΟικών ΒΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΗΤΤΑΣ & ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΚΑΙ ΥΠΟΔΟΜΩΝ ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ ΠΑΝΤΟΥ

Αυτό είναι το κύριο στη συγκυρία ΜΕΙΖΟΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ, ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟ & ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΟ ΚΑΘΗΚΟΝ.

**75 χρόνια από την αντιφασιστική
νίκη. Η αντιφασιστική νίκη με την
αποφασιστική και καθοριστική
συμβολή της ΕΣΣΔ – παρακαταθήκη για
τις επόμενες νίκες μας.**

Του Δημήτρη Πατέλη.

[Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα του συλλόγου «Εμείς που σπουδάσαμε στο
σοσιαλισμό» 2020.5.8

https://studofsoc.files.wordpress.com/2020/05/2020-05-07_patelis-75y-antifasistiki-niki-1.pdf].

Πέρασαν 75 χρόνια από την αντιφασιστική νίκη, από το τέλος της φρικτότερης εμπόλεμης σύρραξης που έχει γνωρίσει μέχρι σήμερα η ανθρωπότητα. Στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο ενεπλάκησαν 61 χώρες σε επιχειρήσεις που διεξήχθησαν στο έδαφος 40 χωρών.

Ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία. Προέκυψε ως αποτέλεσμα της διαπλοκής των αντιφάσεων των κληροδοτημάτων του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, ως μέσο εδραίωσης και αναδιαμόρφωσης των συσχετισμών δυνάμεων σε διεθνές επίπεδο, ως μέσο διανομής και αναδιανομής του παγκόσμιου πλούτου και της ισχύος, ως τρόπος επίλυσης των αντιφάσεων μεταξύ των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων της εποχής, σε ένα πεδίο που *διεμβολίζεται από τη δυναμική που δρομολογεί η πρώτηπρώιμη νικηφόρος σοσιαλιστική επανάσταση*. Μετά την ήττα των αντεπαναστατικών δυνάμεων της εσωτερικής αντίδρασης και της εξωτερικής πολυεθνικής επέμβασης, οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις ποτέ δεν έκρυσαν και δεν εγκατέλειψαν τα σχέδιά τους για την κατάπιξη της ΕΣΣΔ.

Είναι πλέον γνωστή η οικονομική και πολιτική στήριξη της ανόδου του φασισμού από το μονοπωλιακό κεφάλαιο της εποχής (Φόρντ, Στάνταρ όιλ, Ντιπόν, κ.ά), αλλά και η συνέχεια των οικονομικών συναλλαγών με τη Γερμανία κατά τη διάρκεια του πολέμου. Εξαιρετικά συμβολική είναι π.χ. η «επένδυση» του οίκου του παπού και του προπάπου του πρώην προέδρου των ΗΠΑ Μπους στην άνοδο του ναζισμού, και η άντληση μονοπωλιακού υπερκέρδους από τη δουλική εργασία αιχμαλώτων των ναζί μέσω της Brown Brothers & Harriman και της τράπεζας του Τίσσεν UBC (βλ. *John Loftus, The Dutch Connection, How a famous American family made its fortune from the Nazi's. 27 september 200, blz 6.* www.baltech.org/lederman/bush-nazi-fortune-2-09-02.html, κ.ά.).

Έτσι, οι «σύμμαχοι» δείχνουν εκπληκτική κατανόηση και ανεκτικότητα στην επαναστρατιωτικοποίηση της Γερμανίας από τους ναζί και «ουδετερότητα» κατά τον Εμφύλιο Πόλεμο, με την μετατροπή της Ισπανίας σε πεδίο δοκιμών οπλικών συστημάτων και τακτικών των ναζί και των Ιταλών φασιστών. «Προσφέρουν» με κατανόηση στο Χίτλερ την Αυστρία (με τον σιδηροδρομικό κόμβο της Βιέννης), και μέσω της Συμφωνίας του Μονάχου, προδίδουν ασύστολα την Τσεχοσλοβακία, παραδίδοντας αρχικά τη Σουδητία (1938), ανοίγοντας τον δρόμο για την κατάκτηση ολόκληρης της χώρας, αποτρέποντας την κυβέρνηση της από την αποδοχή σοβιετικής βοήθειας (σε συνεργασία με την κυβέρνηση της Πολωνίας, η οποία δεν επέτρεψε την διέλευση σοβιετικών στρατευμάτων προς βοήθεια της). Μαζί με τους ναζί, ενισχύουν αφειδώς με στρατεύματα και πολεμικό υλικό τη Φινλανδία κατά την σύγκρουσή της με την ΕΣΣΔ. Οι αγγλογάλλοι επιδίδονται σε παρωδία διπλωματικών κινήσεων, κατά τις οποίες επιχειρούν να αποσπάσουν την σοβιετική στήριξη σε περίπτωση πολέμου, χωρίς οι ίδιοι να αναλαμβάνουν την παραμικρή δέσμευση, έχοντας παράλληλα μυστικές επαφές με τους χιτλερικούς. Μπροστά στον άμεσο κίνδυνο να βρεθεί απομονωμένη σε πόλεμο με την Γερμανία και τους συμμάχους της, χωρίς να έχει επιτύχει την ολοκλήρωση του (προγραμματισμένου κατά την ολοκλήρωση του 3ου πενταετούς προγράμματος) επανεξοπλισμού του Κόκκινου Στρατού, η ΕΣΣΔ με το Σύμφωνο μη επίθεσης (23-8-1939) επιτυγχάνει την προσωρινή μετάθεση του πολέμου με την έναρξή του στους κόλπους του κεφαλαιοκρατικού κόσμου. Οι αγγλογάλλοι θυσιάζουν και την αντισοβιετική σύμμαχό τους Πολωνία, για να δημιουργηθεί επιτέλους γερμανοσοβιετική μεθόριος και να εξαπολυθεί η πολυπόθητη επίθεση στην ΕΣΣΔ, ενώ κηρύσσουν θεατρικά τον πόλεμο στην Γερμανία (3-9-1939), χωρίς να ανταλλάξουν μαζί της ούτε μία

τουφεκιά επί εννέα ολόκληρους μήνες... Στις 22 Ιουνίου του 1941, η Γερμανία, έχοντας ουσιαστικά διαθέσιμο το οικονομικό και πολεμικό δυναμικό του συνόλου της ενωμένης υπό την κατοχή ή/και την επιρροή της ηπειρωτικής Ευρώπης, επιτίθεται στην ΕΣΣΔ. Η νεαρή Σοβιετική Ένωση γίνεται ο βασικός στόχος του Άξονα, αναλαμβάνοντας το κύριο βάρος του αντιφασιστικού αγώνα, **γεγονός που αλλάζει άρδην το χαρακτήρα του πολέμου: γίνεται πλέον ένας αγώνας ζωής και θανάτου της πρώτης σοσιαλιστικής χώρας εναντίον της επιθετικότερης δύναμης κρούσης του κόσμου του κεφαλαίου.** Οι λαοί της, με τις τεράστιες θυσίες τους, απετέλεσαν τον αποφασιστικό παράγοντα για την ήττα του φασισμού στην Ευρώπη και στον κόσμο, συντριβώντας την Γερμανία. **Η ΕΣΣΔ προκάλεσε το 77% των συνολικών απωλειών της Γερμανίας στον πόλεμο.** Στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο ενεπλάκησαν 61 χώρες σε επιχειρήσεις που διεξήχθησαν στο έδαφος 40 χωρών. Το τίμημα βαρύ: πάνω από 55 εκατομμύρια (σε κάποιες εκτιμήσεις ξεπερνούν τα 80 εκατομμύρια), εκ των οποίων τα 27-σοβιετικοί άμαχοι και στρατιωτικοί. Πραγματικός άθλος είναι η εκκένωση της ευρωπαϊκής ΕΣΣΔ από παραγωγικές μονάδες και πληθυσμό και η μεταφορά όλων των υποδομών πέραν των Ουραλίων, με τους επιτιθέμενους ναζί προ των πυλών.

Τελικά ποιος έφερε το κύριο βάρος της συντριβής του τότε αντικομμουνιστικού, φασιστικού «Αντικομιντέρν» άξονα; Σύμφωνα με ανακοίνωση του Πενταγώνου των ΗΠΑ για την επέτειο της Νίκης (7.5.2020): «Η σύρραξη ξεκίνησε το 1939, όταν η Γερμανία και η Σοβιετική Ένωση εισέβαλαν στην Πολωνία... Ο πόλεμος μαινόταν επί πέντε χρόνια, όταν οι αμερικανικές και συμμαχικές δυνάμεις πραγματοποίησαν απόβαση στις παραλίες της Νορμανδίας στις 6 Ιουνίου 1944. Η ανάμιξή τους σηματοδότησε την αρχή του τέλους του Αδόλφου Χίτλερ και της ναζιστικής Γερμανίας. Σε λιγότερο από ένα χρόνο, η Γερμανία θα παραδοθεί και ο Χίτλερ θα πεθάνει... Οι περιοχές της Δυτικής Ευρώπης που απελευθερώθηκαν από τις Συμμαχικές δυνάμεις θα γίνονταν ακμάζουσες δημοκρατίες, ενώ εκείνες που απελευθερώθηκαν στην Ανατολή θα παρέμεναν επί δεκαετίες υπό την κατοχή των σοβιετικών δυνάμεων... Αμερικανικά στρατεύματα συμμετείχαν στους εορτασμούς στη Γαλλία – τη χώρα που ανέλαβε το μεγαλύτερο μέρος του φορτίου των πολεμικών επιχειρήσεων»[\[1\]](#)! Το θράσος των επικεφαλής του νυν ευρωατλαντικού άξονα δεν έχει όρια. Ανευδοίαστα διαδίδουν επισήμως τα πλέον εξωφρενικά ψεύδη, προκειμένου να ξαναγράψουν την ιστορία βάσει των νυν αντικομμουνιστικών προπαγανδιστικών τους σκοπιμοτήτων, προκειμένου να προωθήσουν το άθλιο ψεύδος περί «συνυπευθυνότητας» ναζισμού και σοσιαλισμού («σταλινισμού») για τον πόλεμο, προκειμένου να διαγράψουν από τη μνήμη των ανθρώπων την ιστορική αλήθεια για τον χαρακτήρα του πολέμου και για την καθοριστική συμβολή της ΕΣΣΔ στην αντιφασιστική νίκη.

Οι απώλειες είναι ενδεικτικές της συνεισφοράς ενός εκάστου στον πόλεμο. Π.χ. το 7% του τότε πληθυσμού της Ελλάδας θυσιάστηκε γράφοντας λαμπρές σελίδες στον Εθνικό Απελευθερωτικό αγώνα, με επικεφαλής τους κομμουνιστές. Το Ηνωμένο Βασίλειο είχε 450.900 νεκρούς (στρατιωτικούς και αμάχους), οι ΗΠΑ καθ' όλη τη διάρκεια του πολέμου είχαν 419.400 νεκρούς (λιγότερους από τα θύματα της ίδιας περιόδου σε τροχαία ενός έτους). Βλ. Human losses of World War II by country στο World War II casualties της Wikipedia.

Οι ιμπεριαλιστές «σύμμαχοι» εξέθρεψαν και κανάκευαν το τέρας του γερμανικού φασισμού και του άξονα, βασικός στόχος του οποίου ήταν η εξολόθρευση του κομμουνισμού, του «εβραιομπολσεβικισμού», και η απόκτηση αποικιακής

«ενδοχώρας» προς Ανατολάς για το «ριγμένο» στην παγκόσμια ιμπεριαλιστική μοιρασιά γερμανικό κεφάλαιο. Σκοπίμως εξάντλησαν όλα τα διπλωματικά και συνωμοτικά μέσα για να στρέψουν αυτό το τέρας (την τότε δύναμη κρούσης του παγκόσμιου κεφαλαίου, τον φασιστικό συνασπισμό με επικεφαλής τη ναζιστική Γερμανία) εναντίον της πρώτης νικηφόρας πρώιμης επανάστασης του 20ου αιώνα, της νεαρής ΕΣΣΔ, για να ακυρώσουν κάθε επόμενο εγχείρημα επαναστατικής χειραφέτησης της ανθρωπότητας. Ξαν να μην ήταν αυτοί που μέχρι τέλους ήλπιζαν στην επίτευξη αυτού του στόχου, και γι' αυτό ανέβαλλαν διαρκώς το άνοιγμα του δευτέρου μετώπου, στο οποίο προέβησαν τον Ιούνιο του 1944 εκ του ασφαλούς, όταν ήδη προήλαυνε ακάθεκτος ο Κόκκινος Στρατός, και φοβήθηκαν μη χάσουν όλη την Ευρώπη... Έδειξαν το αληθινό τους πρόσωπο όταν τον Αύγουστο του 1945, δίχως την παραμικρή επιχειρησιακή ανάγκη και με δεδομένη την συντριβή της Ιαπωνίας (ιδιαίτερα με την είσοδο της ΕΣΣΔ στον εναντίον της πόλεμο), ως στυγνοί εγκληματίες πολέμου, έκαναν χρήση της ατομικής βόμβας στη Χιροσίμα και στο Ναγκασάκι.

Η επαναστατική σκέψη οφείλει να αναδείξει την ιστορική δυναμική της αλληλεπίδρασης εκτατικής και εντατικής ανάπτυξης κεφαλαιοκρατίας και πρώιμου σοσιαλισμού, σε συνάρτηση με την κλιμάκωση και αποκλιμάκωση της πόλωσης των δύο παγκόσμιων κοινωνικοοικονομικών συστημάτων υπό το πρίσμα της συσχέτισης παγκόσμιας επανάστασης και αντεπανάστασης. Μπορεί η συνδεόμενη με τον πόλεμο σχεδιοποιημένη επιστράτευση και η βεβιασμένη επίσπευση των γεγονότων να επέτεινε την βασική αντίφαση της σοσιαλιστικής οικοδόμησης, να επέβαλλε μορφές τυπικής κοινωνικοποίησης έναντι της ουσιαστικής, εκτατικής ανάπτυξης, έναντι της εντατικής, κ.ο.κ. που εκδηλώθηκαν μεταπολεμικά και με την γραφειοκρατικοποίηση. Ωστόσο, η ιστορική αναγκαιότητα ήταν αδυσώπητη. Θα μπορούσε άραγε να επιβιώσει και να νικήσει η ΕΣΣΔ χωρίς την πρωτοφανή σε ρυθμούς εκβιομηχάνιση που επέτυχε, χωρίς τον ασύλληπτης κλίμακας άθλο της μεταφοράς του συνόλου της βιομηχανικής παραγωγής Ανατολικά των Ουραλίων, σε συνθήκες ολοκληρωτικού πολέμου, χωρίς την μαζική αυταπάρνηση των λαών της, που πίστευαν στη νίκη του σοσιαλισμού και ρίχτηκαν σε αγώνα ζωής και θανάτου με την τεχνολογικά και οικονομικά υπέρτερη (στα πρώτα χρόνια του πολέμου) πολεμική μηχανή του Ράιχ;

Είναι μεγαλειώδης η μεταπολεμική ανοικοδόμηση από τα ερείπια μιας κυριολεκτικά ισοπεδωμένης χώρας και η μετατροπή της στη δεύτερη παγκόσμια βιομηχανική και στρατιωτική υπερδύναμη, με ταυτόχρονη δρομολόγηση του Ψυχρού Πολέμου. Στο πλαίσιο αυτό επήλθε η συγκρότηση –με όρους εν πολλοίς γαιοστρατηγικών συσχετισμών και παρουσίας του Κόκκινου Στρατού– του σοσιαλιστικού στρατοπέδου και η άνοδος του αγώνα των λαών κατά της αποικιοκρατικής και νεοαποικιοκρατικής εξάρτησης. Με την αντιφασιστική νίκη εμφανίζεται το πρώιμο παγκόσμιο σοσιαλιστικό σύστημα, και τα ενισχυόμενα και προσανατολιζόμενα ποικιλοτρόπως από αυτό αντιαποικιοκρατικά και εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα. Το όριο εκτατικής ανάπτυξης της παγκόσμιας κεφαλαιοκρατίας συρρικνώνεται ουσιαστικά. Η αμιγής και αδιαμφισβήτητη παγκόσμια κυριαρχία του πόλου των ισχυρών του κεφαλαίου επί του εξαρτημένου κόσμου, διεμβολίζεται δυναμικά από την εναλλακτική ιστορική προοπτική, που δεν είναι πλέον αφηρημένη δυνατότητα, αλλά δρομολογείται η πορεία της ως ενεργού πραγματικότητας. Υπάρχουν πλέον τρεις κόσμοι: ο «Πρώτος», ο «Δεύτερος» και ο «Τρίτος». Η πορεία του τελευταίου γίνεται μείζον ιστορικό διακύβευμα. Περίπλοκα συστήματα αλληλεπιδράσεων προκύπτουν στο εσωτερικό του

καθ' ενός τους και μεταξύ τους. Εδώ δεν πρόκειται για μια μηχανική, ποσοτική, εκτατική-γεωγραφική συρρίκνωση της κατά τα λοιπά αμετάβλητης κεφαλαιοκρατίας. Είναι μια αλλαγή που συνεπιφέρει ποιοτικές και ουσιαστικές επιπτώσεις και στους δύο πόλους αυτής της νέας έκφρασης της αντίθεσης κεφαλαίου – εργασίας, και στα δύο αλληλεπιδρώντα και ανταγωνιστικά στρατόπεδα, αλλά και στον ενδιάμεσο διαφιλονικούμενο χώρο. Είναι μια αλλαγή του πεδίου εκτατικής ανάπτυξης που οδηγεί αναπόδραστα σε εντατικές αναδιαρθρώσεις του μηχανισμού εκμετάλλευσης σε εθνική και διεθνή κλίμακα («ψυχρός πόλεμος», μετάβαση από την αποικιοκρατία στις νεοαποικιοκρατικές μορφές οικονομικής εκμετάλλευσης, κρατικομονοπωλιακή ρύθμιση, «κοινωνικό κράτος», κ.ο.κ.).

Ακολούθησε ο Ψυχρός Πόλεμος, πληθώρα τοπικών θερμών (φανερών και κρυφών)– για την αντιμετώπιση των οποίων η οικονομία εν πολλοίς στρατιωτικοποιείται, ασκούνται και γεωπολιτικές τακτικές για βεβιασμένη απόσπαση και προάσπιση του μέγιστου «ζωτικού χώρου» για τον σοσιαλισμό κ.ο.κ. Είναι ασύλληπτοι οι πόροι που διέθετε η ΕΣΣΔ για τους εξοπλισμούς που διασφάλισαν την “ισορροπία του τρόμου” [2].

Σήμερα που **οι αμαχητί νικητές του ψυχρού πολέμου** και νυν εκφραστές του άξονα της «Νέας Τάξης», **οι ναζί της εποχής μας**, που εξαπολύουν μεθοδικά τον **Γ΄ Θερμό Παγκόσμιο Πόλεμο**, κάνουν τα πάντα για να ξαναγράψουν την ιστορία, για να σβήσουν απ’ την μνήμη των λαών την αποφασιστική συμβολή της ΕΣΣΔ, των κομμουνιστών και των αριστερών-προοδευτικών ανθρώπων, που έδωσαν τα πάντα για την απαλλαγή της ανθρωπότητας από τη φασιστική κτηνωδία. Είναι εκπληκτικό το θράσος με το οποίο εξαπολύθηκε καταιγισμός παραπληροφόρησης, με στόχο την διαστρέβλωση της ιστορικής αλήθειας, την καπηλεία της νίκης και τη βεβήλωση εκείνων ακριβώς των δυνάμεων που συνέβαλαν αποφασιστικά στην έκβαση αυτού του πολέμου. Οι μίσθαρνοι ή «εθελοντές» κονδυλοφόροι, «ιστορικοί», δημοσιογράφοι, πολιτικάντηδες κ.ά. νεόκοποι αναθεωρητές της ιστορίας, κάνοντας χρήση των γκεμπελικών μεθόδων πλύσης εγκεφάλων, με απείρως αποτελεσματικότερα μέσα μαζικής χειραγώγησης από αυτά των ναζί, κόπτονται να ετοιμάσουν το έδαφος για την ολοκληρωτική επίτευξη των στόχων της σημερινής δύναμης κρούσης του παγκόσμιου κεφαλαίου, στόχων αντίστοιχων με αυτούς που επεδίωκε ο Χίτλερ... Αυτό το παλιρροϊκό κύμα ψεύδους, επενδυμένο με την αχλή του χολιγουντιανού μύθου, πασχίζει να επιβάλλει την παράσταση του Αμερικανού, πού σπεύδει να απελευθερώσει την Ευρώπη και να σώσει την ανθρωπότητα...Τα φαντάσματα του παρελθόντος περιπλέκονται με τους εφιάλτες του παρόντος και του μέλλοντος...

Σαν να μην ήταν οι ιμπεριαλιστές «σύμμαχοι» αυτοί που εξέθρεψαν και κανάκευαν το τέρας του γερμανικού φασισμού και του άξονα, **βασικός στόχος του οποίου ήταν η εξολόθρευση του κομμουνισμού, του «εβραιομπολσεβικισμού», και η απόκτηση αποικιακής «ενδοχώρας» προς Ανατολάς για το «ριγμένο» στην παγκόσμια ιμπεριαλιστική μοιρασιά γερμανικό κεφάλαιο**. Σαν να μην ήταν αυτοί που εξάντλησαν όλα τα διπλωματικά και συνωμοτικά μέσα για να στρέψουν αυτό το τέρας (την τότε δύναμη κρούσης του παγκόσμιου κεφαλαίου, τον φασιστικό συνασπισμό με επικεφαλής τη ναζιστική Γερμανία) εναντίον της πρώτης νικηφόρας πρώιμης επανάστασης του 20^{ου} αιώνα, της νεαρής ΕΣΣΔ, για να ακυρώσουν κάθε επόμενο εγχείρημα επαναστατικής χειραφέτησης της ανθρωπότητας. Σαν να μην ήταν αυτοί που **μέχρι τέλους ήλπιζαν στην επίτευξη αυτού του στόχου, και γι’ αυτό ανέβαλλαν διαρκώς το άνοιγμα του δευτέρου μετώπου, στο οποίο προέβησαν τον Ιούνιο του 1944 εκ του ασφαλούς, όταν ήδη προήλανε ακάθεκτος ο Κόκκινος**

Στρατός, και φοβήθηκαν μη χάσουν όλη την Ευρώπη... Μήπως δεν έδειξαν το αληθινό τους πρόσωπο όταν τον Αύγουστο του 1945, δίχως την παραμικρή επιχειρησιακή ανάγκη και με δεδομένη την συντριβή της Ιαπωνίας (ιδιαίτερα με την είσοδο της ΕΣΣΔ στον εναντίον της πόλεμο), ως στυγνοί εγκληματίες πολέμου, έκαναν χρήση της ατομικής βόμβας στη Χιροσίμα και στο Ναγκαασάκι; Μήπως εάν διέθεταν οι ιμπεριαλιστές (φασίστες ή «σύμμαχοι») αυτό το όπλο μαζικής καταστροφής νωρίτερα, θα δίσταζαν να το χρησιμοποιήσουν για να αναχαιτίσουν τον Κόκκινο Στρατό, που τότε δεν διέθετε τέτοιο όπλο;

Να γιατί πασχίζουν να εμπεδώσουν με πλύση εγκεφάλων στους λαούς το ύπουλο ιδεολόγημα, με την μορφή της εξίσωσης: Ναζισμός = σοσιαλισμός-κομμουνισμός = ΕΣΣΔ = «Ολοκληρωτισμός»[\[3\]](#)... Για να ακυρώσουν την ελπίδα που τροφοδότησε η Οκτωβριανή Επανάσταση, η Αντιφασιστική Νίκη, συνολικά οι Πρώιμες Σοσιαλιστικές Επαναστάσεις του 20ου αιώνα, και κυρίως: **για να αποτρέψουν τις επικείμενες μεγαλειώδεις Επαναστάσεις του 21ου αι. που θα σημάνουν το τέλος τους... Πασχίζουν να μας πείσουν να ξεχάσουμε κάθε ιδέα αγώνα για αξιοπρέπεια, για την απαλλαγή της ανθρωπότητας από την εκμετάλλευση και την καταπίεση,** διότι δήθεν οδηγεί σε «δικτατορίες» και «ολοκληρωτισμούς» ίδιους με του Χίτλερ... Πασχίζουν να μας πείσουν ότι η κτηνωδία του «παγκοσμιοποιημένου» ιμπεριαλισμού των πολυεθνικών είναι μονόδρομος για την ανθρωπότητα... Πασχίζουν να μας πείσουν ότι ο μόνος «ρεαλιστικός» τρόπος ζωής είναι **η εθελοδοουλία...**

Ειδικής μνείας χρήζει η στάση έναντι της αντιφασιστικής νίκης του νυν αστικού καθεστώτος της Ρωσικής Ομοσπονδίας. Καμία επανάσταση δεν απαλείφεται στην ιστορία πλήρως. Ωστόσο, μετά την αντεπανάσταση και την παλινόρθωση της κεφαλαιοκρατίας, λίγα απέμειναν από τα κεκτημένα του πρώιμου σοσιαλισμού στη σημερινή Ρωσική Ομοσπονδία και στις άλλες χώρες που προέκυψαν από τη διάλυση της ΕΣΣΔ. Η Ρωσική Ομοσπονδία δεν είναι η Ενωσιακή Ρωσική Σοβιετική Ομοσπονδιακή Σοσιαλιστική Δημοκρατία και η «Ευρασιατική Οικονομική Ένωση» (Ρ.Ο., Λευκορωσία, Καζακστάν, Αρμενία) -παρά την περί του αντιθέτου προπαγανδιστική υστερία- δεν συνιστά αναγέννηση της ΕΣΣΔ. Επικεφαλής των ως άνω μορφωμάτων και διαδικασιών βρίσκονται οι δυνάμεις του κεφαλαίου, η νεοπαγής μεν, αλλά αρκούντως εδραιωμένη αστική τάξη.

Από την ίδια της τη θέση και το ρόλο που διαδραματίζει στην κοινωνία, οποιαδήποτε αστική τάξη (ευρωπαϊκή, πολυεθνική, κομπραδόρικη, εθνική κ.λπ.), όπως κάθε κυρίαρχη τάξη, ιδιαίτερα σε συνθήκες δομικής κρίσης και πολέμου, χρησιμοποιεί το λαό και τη χώρα ως λεία και την ιστορία κατά βάση εργαλειακά, βάσει του πραγματισμού των αρπακτικών ιδιοτελών της συμφερόντων και των προπαγανδιστικών της σκοπιμοτήτων, στο πνεύμα της επιχειρούμενης επιβολής της επίσημης κυρίαρχης ιδεολογίας. Χάριν αυτών των συμφερόντων, για την υπονόμευση και εξασθένιση των θέσεων των ανταγωνιστών και «εταίρων» της, για την επίτευξη και διασφάλιση συγκριτικών πλεονεκτημάτων στις επόμενες διαπραγματεύσεις-παζάρια, αυτή η αστική τάξη, μπορεί ανεργυθρίαστα, αγνοώντας τον κραυγαλέο εκλεκτικισμό, να σκαρώνει τερατώδη στον εκλεκτικισμό τους «ιδεολογικά μίγματα», με στοιχεία νεοφιλελευθερισμού, αντικομμουνισμού και καπηλείας της νοσταλγίας του λαού για την ΕΣΣΔ, πατριωτισμού και αυτοκρατορικού μοναρχισμού, νοσταλγίας για την τσαρική λευκή φρουρά με ολίγον βλασφοισμό[\[4\]](#), ανάμικτο ακόμα και με στοιχεία κανονικού φασισμού. Όλα αυτά εγγράφονται πλήρως στη «λογική» της αστικής πρακτικής και των ιδεολογημάτων του -κατά Πούτιν- «συντηρητικού πραγματισμού»...

Κάθε αστική τάξη μπορεί να τα κάνει όλα αυτά, και πολλά ακόμα, γιατί το ιδιοτελές της συμφέρον την κάνει αδίστακτη. Η αντιφασιστική εξέγερση στο Ντονμπάς, ο πόλεμος στην Ουκρανία και ο συνακόλουθος οικονομικός πόλεμος (με τις κυρώσεις, τις χειραγωγήσεις στις τιμές των υδρογονανθράκων κ.ο.κ.), δεν είναι παρά τα πρώτα βήματα για ευρείας κλίμακας επιχειρήσεις, με τρόπους και μέσα αγώνα, που θα επιτρέπουν στον ευρωατλαντικό άξονα την όλο και πιο στενή περικύκλωση της Ρωσίας και την ελαχιστοποίηση είτε και εξουδετέρωση/ακύρωση της αποτρεπτικής ισχύος του κληροδοτημένου από την ΕΣΣΔ στρατηγικού πυρηνικού οπλοστασίου. Ο μηχανισμός έχει δρομολογηθεί. Πως θα αντεπεξέλθει το καθεστώς της νυν κεφαλαιοκρατικής Ρωσίας και των λοιπών δυνάμεων δυνάμεις που βρίσκονται στο στόχαστρο; Πως θα συσπειρωθεί ο λαός και τι θα αντιπαρατεθεί στην επίθεση; Το προτεινόμενο από την ηγεσία συνονθύλευμα νεοφιλελευθερισμού, μοναρχισμού λευκοφρουράς, βλασοφισμού εθνικιστικού-φασίζοντος τύπου και ευρασιατικού μυστικισμού από το σκοταδισμό του 19ου αι.; Ακόμα και ο στοιχειώδης αντιφασισμός (σε συνθήκες παγκόσμιας δομικής κρίσης και Γ' Π.Π.) είναι γλίσχος χωρίς συνεπή αγώνα κατά της χρηματιστικής ολιγαρχίας, κατά του κεφαλαιοκρατικού συστήματος που γεννά νομοτελώς το φασισμό και τον πόλεμο.

Ο πόλεμος στην Ουκρανία (που έχει μετατραπεί σε «παγωμένη σύρραξη» κυμαινόμενης έντασης δια πάσα χρήση), ο πόλεμος στη Συρία (με τα αντίστοιχα παζάρια και τις αμφιταλαντεύσεις της ρωσικής ηγεσίας έναντι του ευρωατλαντικού άξονα, του σιωνιστικού Ισραήλ και της Τουρκίας) καταδεικνύουν ότι η αστική τάξη της Ρωσίας και το πολιτικό προσωπικό της είναι δέσμιοι παγκόσμιων και εσωτερικών οικονομικών, κοινωνικών, πολεμικών, διοικητικών, ιδεολογικών κ.λπ. αντιφάσεων, η επίλυση των οποίων είναι κατ' αρχήν ανέφικτη από αστικές θέσεις. Ο πόλεμος αυτός καταδεικνύει με ταχείς ρυθμούς και ανάγλυφα τους ιστορικούς περιορισμούς της αστικής τάξης, την καθιστά επικίνδυνο αναχρονισμό. Η ίδια η επιβίωση της Ρωσίας και των χωρών που προέκυψαν στο μετασοβιετικό χώρο, η σωτηρία αυτών των λαών και άλλων που δοκιμάζονται από τον ευρωατλαντικό άξονα, είναι ανέφικτη από τις θέσεις του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού. Είναι ανέφικτη από αυτές τις θέσεις η στοιχειώδης επανεκβιομηχάνιση, μια τομή στην επιστήμη και την τεχνολογία, η μετάβαση της οικονομίας σε πολεμική τροχιά. Ωστόσο, η κυβέρνηση της Ρωσίας, συνεχίζει σήμερα με εμμονή την πολιτική των ευρείας κλίμακας ιδιωτικοποιήσεων σε ό,τι απέμεινε από τον δημόσιο τομέα, ενώ κόπτεται για την «τίμια» τήρηση των αρχών του ΠΟΕ στον οποίο έχει σύρει τη χώρα (δηλ. υπέρ της απρόσκοπτης κυριαρχίας των πλέον επιθετικών κύκλων του παγκόσμιου κεφαλαίου), υπαναχωρεί από τα κεκτημένα επί ΕΣΣΔ συγκριτικά πλεονεκτήματα στην επιστήμη, επιβάλλοντας την καταστροφική για την παιδεία «διαδικασία της Μπολόνια» σε βάθος μεγαλύτερο απ' ότι αυτή έχει επιβληθεί σε χώρες της ΕΕ, κ.ο.κ... Το αναντίστοιχο αυτής της πολιτικής (αλλά και όλων των πολιτικών και ιδεολογικών δυνάμεων που δεν προτάσσουν εναλλακτικές διεξόδους σωτηρίας της χώρας και του λαού με κατεύθυνση τον σοσιαλισμό-κομμουνισμό) εκδηλώνεται ανάγλυφα στο φόντο του εν εξελίξει πολέμου.

Η άρχουσα τάξη της νυν Ρωσίας, προσπαθεί να καπηλευτεί την δόξα της αντιφασιστικής νίκης, επιχειρώντας να επιβάλλει την άποψη ότι η νίκη αυτή επετεύχθη δήθεν «παρά το σοσιαλιστικό καθεστώς» και όχι χάριν ακριβώς της ύπαρξης του σοσιαλισμού! Το επιδιώκει αυτό ξαναγράφοντας την ιστορία, ώστε αυτή, παραμορφωμένη από τα αστικά-αντιδραστικά ιδεολογήματα, να εγγράφεται στο επίσημο αφήγημα της «υπερχιλιετούς ένδοξης ιστορίας της Ρωσίας»... Εάν δεν

είχαν επικρατήσει και κυριαρχήσει φιλοναζιστικές, φασίζουσες ή/και φασιστικές δυνάμεις στην πολιτική και την ιδεολογία γειτονικών χωρών με την πλήρη στήριξη Ε.Ε. και ΝΑΤΟ (Λιθουανία, Λεττονία, Εσθονία που ως μέλη της ΕΕ έχουν αναγορεύσει σε «εθνικούς ήρωες» τους ναζί δωσίλογους, και Ουκρανία, όπου από τον Φεβρουάριο του 2014 έχει επιβληθεί μια απροκάλυπτα φιλοναζιστική χούντα), η αναθεώρηση της ιστορίας από τη νυν αστική ηγεσία της Ρωσίας θα είχε προχωρήσει πολύ περισσότερο. Αναθεώρηση όχι μόνο στο πνεύμα της αμαύρωσης της επανάστασης, των μπολσεβίκων, του Λένιν, του Στάλιν κ.λπ. και της αγιοποίησης του τσαρικού καθεστώτος και της αντεπαναστατικής Λευκής Φρουράς (των συνεργατών των ιμπεριαλιστών εισβολέων για την κατάπιξη της νεαρής Σοβιετικής Ένωσης), αλλά και στο πνεύμα της όλο και πιο αγιογραφικής ανάδειξης των ρώσων αντεπαναστατών που συμπράχθηκαν πλήρως με τους ναζί εισβολείς και πολέμησαν κατά των λαών της ΕΣΣΔ. Αυτό φάνηκε με την σχετικά πρόσφατη τοποθέτηση από τις αρχές με στρατιωτικές τιμές αναμνηστικής πλάκας στην Πετρούπολη προς τιμήν του Φιλανδού φασίστα Έ. Μάνερχαϊμ^[5] (που ξηλώθηκε μετά από λαϊκές αντιδράσεις), με τις ανοιχτές προτροπές από κεντρικούς συστημικούς προπαγανδιστές των ρωσικών ΜΜΕ για ανέγερση μνημείου προς τιμήν του επίσης συνεργάτη των ναζί Π.Ν. Κρασνόφ^[6] κ.ά.

Η αναγέννηση του φασισμού στην Ουκρανία, δεν είναι ούτε τυχαίο, ούτε τοπικό φαινόμενο, όπως νομίζουν μερικοί βάσει ανεδαφικών εκτιμήσεων. Δεν είναι μια περιστασιακή εργαλειακή χρήση των νοσταλγών του Χίτλερ από τον ευρωατλαντικό άξονα και τα φερέφωνα του Κιέβου σε συγκυριακή βάση. Ο εκφασισμός της ιδεολογίας, του πολιτικού συστήματος, της κοινωνικοπολιτικής ζωής συνολικά, είναι νομοτελές φαινόμενο σε συνθήκες κρίσης και πολέμου. Παρά τις ομοιότητές της με τον παραδοσιακό φασισμό του μεσοπολέμου και του Β' Π.Π., η νυν μορφή του φασισμού δεν μπορεί να προβάλλει με τη μορφή της μίας από τις δύο βασικές μορφές Κρατικού Μονοπωλιακού Καπιταλισμού. Το νέο στάδιο του ιμπεριαλισμού υπαγορεύει Διεθνικές και Διακρατικές μορφές και τρόπους βίαιου παρεμβατισμού και νεοαποικιοκρατικής επιβολής (πολεμικής ή/και «ειρηνικής» δικτατορικής) «ρύθμισης», δηλαδή, κυριαρχίας και υποταγής. Ακριβώς γι' αυτό ο φασισμός θα γίνεται όλο και πιο έκδηλα το αληθινό πρόσωπο της στρατηγικής του ιμπεριαλισμού της εποχής. Ακριβώς γι' αυτό, το φασιστικό πραξικόπημα του Κιέβου συνιστά πιλοτικό πρόγραμμα προς διάδοση εκ μέρους του σημερινού Ευρωατλαντικού άξονα. Η αποικιοποίηση της περιφέρειας της Ευρωζώνης και της ΕΕ, της Ουκρανίας και των μετασοβιετικών χωρών (με την αντίστοιχη αναβίωση της ρωσοφοβίας, του αντισοβιετισμού και του αντικομμουνισμού) είναι συστατικά ενιαίας στρατηγικής, που προωθείται από ενιαίο κέντρο. Όπως και κατά τον Β' ΠΠ, έτσι και σήμερα, κατά τον Γ' ΠΠ, στο όλο και πιο φασίζον έως φασιστικό μέτωπο των από επάνω, μπορεί να αντιπαρατεθεί μόνο ένα Λαϊκό Αντιφασιστικό Δημοκρατικό και Αντιιμπεριαλιστικό Μέτωπο με προοπτική τον σοσιαλισμό-κομμουνισμό. Οι διεθνικές και διακρατικές μορφές και οι τρόποι φασιστικής επίθεσης, υπαγορεύουν εξ υπαρχής επιτακτικά και το διεθνή χαρακτήρα αυτού του μετώπου, στη βάση της διαλεκτικής ενότητας αντιιμπεριαλιστικού πατριωτισμού και επαναστατικού διεθνισμού.

Όπως έχει αποδείξει η ιστορική εμπειρία στην Ελλάδα και Διεθνώς, όπως αποδεικνύει και το παράδειγμα της σημερινής Ουκρανίας, ο φασισμός δεν είναι "αταξικό" φαινόμενο, υπεράνω δεξιών και αριστερών κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων. Ο φασισμός (παρ' όλες τις επιμέρους ιστορικές ιδιαιτερότητές του) ήταν, είναι και θα είναι ακροδεξιός, η πιο βάρβαρη και αδίστακτη δύναμη

κρούσης των πλέον επιθετικών κύκλων του κεφαλαίου. Αυτό οφείλουμε να το λαμβάνουμε υπ' όψιν ιδιαίτερα σήμερα, όπου, λόγω του διεθνοποιημένου εν πολλοίς χαρακτήρα των κεφαλαιοκρατικών σχέσεων παραγωγής, είναι ανέφικτη η αναβίωση σε καθαρή μορφή φασιστικού μοντέλου κρατικομονοπωλιακής ρύθμισης του 20ου αι., με στρατιωτικοποίηση της οικονομίας και της κοινωνίας σε εθνική βάση, ιδιαίτερα σε χώρες με μέσο επίπεδο ανάπτυξης, όπως η Ελλάδα. Η ολοένα ενισχυόμενη στις μέρες μας τάση εκφασισμού, όπως δείχνουν και οι τάσεις επιβολής καθεστώτος εκτάκτου ανάγκης με έμφαση στην κατάργηση/ακύρωση εργασιακών δικαιωμάτων και δημοκρατικών ελευθεριών απ' όλες τις αστικές κυβερνήσεις, έχει νομοτελώς και χαρακτηριστικά βίαιης διακρατικομονοπωλιακής επιβολής με παγκόσμιες αξιώσεις.

Η ήττα των πρώιμων σοσιαλιστικών επαναστάσεων στην ΕΣΣΔ και στην Ευρώπη δεν συνιστά απόδειξη περί της δήθεν απουσίας εναλλακτικής προοπτικής. Άλλωστε, όλες οι πρώιμες αστικές επαναστάσεις ηττήθηκαν από φεουδαρχικές αντεπαναστάσεις και παλινρθώσεις, μέχρι να επικρατήσουν τελικά οι ώριμες και ύστερες επαναστάσεις και να εγκαθιδρυθεί η κεφαλαιοκρατία σε διάστημα 5 αιώνων για τις πιο προοδευμένες ευρωπαϊκές χώρες.

Είναι ζωτικά αναγκαία η ανασυγκρότηση και ανάπτυξη κινήματος ικανού να επεξεργαστεί και να εφαρμόσει την μοναδική προοπτική για τους λαούς όλου του κόσμου: την επαναστατική ενοποίηση της ανθρωπότητας, τον σοσιαλισμό-κομμουνισμό.

Ας αναλογιστούμε λοιπόν ποια θα ήταν η σημερινή εικόνα του κόσμου, εάν ο Κόκκινος Στρατός δεν είχε συντρίψει τη λαίλαπα του φασισμού... Ωστόσο, το καθεστώς του κεφαλαίου από τη φύση του γεννά κρίσεις, οικολογικές και επιδημιολογικές απειλές/καταστροφές (που είναι ανίκανο να διαχειριστεί), γεννά φασισμό και πολέμους. Η κεφαλαιοκρατία συνιστά πλέον απειλή για την ίδια την ύπαρξη, για την επιβίωση της ανθρωπότητας. Το βασικό δίδαγμα αυτής της νίκης είναι ένα: **ο εχθρός, οι πλέον επιθετικές δυνάμεις του παγκόσμιου κεφαλαίου, δεν είναι αήττητος όταν οι λαοί αποφασίζουν να πάρουν τις τύχες τους στα χέρια τους.**

Τα κρισιακά φαινόμενα και οι εντάσεις των ανταγωνισμών καθιστούν όλο και πιο πιθανή μια νέα γενικευμένη ιμπεριαλιστική σύρραξη. Το επαναστατικό κίνημα οφείλει να αξιοποιήσει με το βέλτιστο τρόπο τις δυνατότητες για νέους νικηφόρους επαναστατικούς αγώνες. Η σύγκρουση και πάλι θα είναι αδυσώπητη. Η θεμελίωση της στρατηγικής με την γνώση και ανάπτυξη της επαναστατικής θεωρίας, θα συμβάλλει στο να καταστεί αυτός ο αγώνας τελέσφορος και να ελαχιστοποιηθεί το τίμημά του: ο φόρος αίματος των λαών.

Η αντιφασιστική νίκη με την αποφασιστική και καθοριστική συμβολή της ΕΣΣΔ είναι παρακαταθήκη για τις επόμενες νίκες των λαών.

[\[1\]](#) Victory in Europe Day: On Victory

in Europe Day, or V-E Day, Germany unconditionally surrendered its military forces to the Allies, including the United States.

<https://www.defense.gov/Experience/VE-Day/#timeline> (ανάκτ. 2020.5.8).

[2] Για την ηρωική και αντιφαστική πορεία του σοσιαλισμού, βλ. τον [ΣΥΛΛΟΓΙΚΟ ΤΟΜΟ](#) του ελληνικού τμήματος της διεθνούς σχολής Η ΛΟΓΙΚΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ: [Η Οκτωβριανή Επανάσταση και ο πρώιμος σοσιαλισμός στη Λογική της Ιστορίας. Ζητήματα επαναστατικής θεωρίας, μεθοδολογίας και πρακτικής](#). Αθήνα, ΚΨΜ, 2017.

[3] Βλ. σχετικά [Δ. Πατέλης. Αντικομμουνισμός και περί «ολοκληρωτισμού» ιδεολογήματα... Εφημερίδα των συντακτών](#), 30/08/2017 http://www.ilhs.tuc.gr/gr/patelis_30082017.htm .

[4] Ο Βλάσοφ Αντρέι Αντρέγιεβιτς (1901-1946), ήταν ένας σοβιετικός στρατηγός που έγινε συνεργάτης των ναζι κατακτητών στο Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, οι οποίοι τον έχρισαν Διοικητή του «Ρωσικού Απελευθερωτικού Στρατού» υπό την διοίκηση της Βέρμαχτ.

[5] Ο βαρόνος Καρλ Γκούσταφ Έμιλ Μάνερχαϊμ ήταν Φινλανδός στρατάρχης και πολιτικός. Υπήρξε τσαρικός αξιωματικός όταν η Φινλανδία ανήκε στη Ρωσία. Πρωτοστάτησε στην κατάπνιξη της επανάστασης στη χώρα και στη σφαγή-εξόντωση των κομμουνιστών. Έγινε αντιβασιλέας της Φινλανδίας το 1918, συμμετείχε στον σοβιετο-φινλανδικό πόλεμο και στην πολιορκία του Λένινγκραντ στο πλευρό των ναζι ως ανώτατος στρατιωτικός διοικητής των φινλανδικών δυνάμεων και προσωπικός φίλος/συνεργάτης του Χίτλερ κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου.

[6] Ο Πιότρ Νικολάγιεβιτς Κρασνόφ (1869–1947), ήταν αξιωματικός Κοζάκος του Ντον, που προήχθη σε Αντιστράτηγο όταν ξέσπασε η επανάσταση το 1917, και υπήρξε ένας από τους πλέον αιμοσταγείς ηγέτες του αντεπαναστατικού Λευκού κινήματος κατά της Σοβιετικής εξουσίας. Το 1919, μετά την ήττα των αντεπαναστατών, ο Κρασνόφ διέφυγε στην Δυτική Ευρώπη, όπου συνέχισε την αντισοβιετική/αντικομμουνιστική του δράση και ως ένας από τους ιδρυτές της Αδελφότητας της Ρωσικής Αλήθειας, μιας αποκάλυπτα φασιστικής αντικομμουνιστικής οργάνωσης με μυστικό δίκτυο στην Ρωσία. Κατά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, ο Κρασνόφ ανέλαβε να οργανώσει και να διευθύνει Κοζάκικες Μονάδες από Λευκούς εμιγκρέδες και Σοβιετικούς (κυρίως Κοζάκους) αιχμαλώτους πολέμου, οπλισμένους από τους Ναζί. Στο τέλος του πολέμου, ο Κρασνόφ και οι άνδρες του παραδόθηκαν εθελοντικά στις Βρετανικές δυνάμεις στην Αυστρία. Στις 28 Μαΐου 1945, ο Πιότρ Κρασνόφ παραδόθηκε στους Σοβιετικούς από τις Βρετανικές αρχές κατά την Επιχείρηση Κίλχουλ (Keelhaul). Καταδικάστηκε σε

θάνατο από το Στρατοδικείο του Ανωτάτου Δικαστηρίου της ΕΣΣΔ, μαζί με τον Στρατηγό Αντρέι Σκούρο, τον Τιμοφεί Ντομανόφ και τον Χέλμουτ φον Πάνβιτς. Στις 17 Ιανουαρίου 1947, εκτελέστηκε δι' απαγχονισμού.